

Sajarah Nu Kaumput tina Ayat Kaopat Puluh — Nomer Tilu Welas

Angka Tilu Welas

Jeff Pippenger
2026-05-28

Salaku lambang poko tina saratus opat puluh opat rébu, Petrus keur nangtung di Panium dina taun 2026, digawekeun pikeun ngabenerkeun ramalan palsu tanggal 18 Juli 2020. Karyana dina hal éta sajajar jeung karya koreksi Josiah Litch ngeunaan 11 Agustus 1840 jeung pangidentifikasian Samuel Snow ngeunaan 22 Oktober 1844. Koreksi Litch nguatkeun pekabaran malaikat kahiji, jeung pangidentifikasian Snow nguatkeun pekabaran malaikat kadua. Pangkuatna pekabaran malaikat kahiji jeung kadua jadi tipeu pikeun pangkuatna pekabaran malaikat katilu. Ciri-ciri anu aya dina anu kahiji jeung kadua diwakilan dina anu katilu minangka hiji gabungan antara pekabaran cilaka lahiriah jeung pekabaran batin tina sasambat tengah peuting dina pasemon sapuluh parawan.

Dina hiji panerapan rangkep tilu tina nubuat, anu kahiji jeung anu katilu, anu ogé mangrupa awal jeung ahir, bakal miboga ciri-ciri anu sajajar. Anyar-anyar ieu, hiji sadérék parantos manggihan sababaraha bebeneran anu patali jeung cilaka kahiji dina Wahyu salapan, anu, lamun diterapkeun dina prinsip Alfa jeung Omega, nandeskeun hiji panguatan anu jero deui ngeunaan “lini” dina WahyuABELAS. Hukum Minggu di Amérika Sarikat nyaéta “lini” anu mimiti kacumponan dina Révolusi Perancis nalika Perancis, anu mangrupa salah sahiji bagian tina sapuluh bangsa anu nyusun struktur nubuat Roma kapir dina kitab Daniel, digulingkeun. Ku kituna, pasalABELAS nyebutkeun yén sapersapuluh bagian kota rubuh.

Dina jam anu sarua kajadian lini anu gedé, sarta saprasepuluh bagian kota rubuh, sarta dina éta lini paéh tujuh rébu jelema; ari nu kari, kacida sieunna, tuluy muji kaagungan Allah di sawarga. Wahyu 11:13.

Sanggeus ayat ieu, Islam tina cilaka katilu sumping.

Cilaka anu kadua geus kaliwat; jeung, behold, cilaka anu katilu datang kalayan gancang. Wahyu 11:14.

Para panaratas ngaharepkeun yén “cilaka anu katilu” bakal langsung nuturkeun cilaka anu kadua, nanging kecap anu ditarjamahkeun jadi “gancang,” hartina ngadadak tur teu disangka-sangka, anu mangrupa ciri serangan dadakan Islam. Cilaka anu katilu henteu dimaksudkeun sumping dina 22 Oktober 1844 sakumaha didugikeun ku para panaratas, tapi nalika éta sumping, éta bakal kajadian “ngadadak tur teu disangka-sangka,” sakumaha kajadian dina 9/11, ku kituna nandaan mimiti panyegelan saratus opat puluh opat rébu, anu réngsé sawatara waktu saméméh lini hukum Minggu.

“Gempa bumi” tina hukum Minggu téh mangrupa guncangan kana sato galak “bumi”, sarta nalika 9/11 kajadian, Sister White nétélakeun yén Gusti ngadeg pikeun “ngaguncang bumi kalayan

pikasieuneun.” Dina awal panyegelan jeung dina ahirna, sato galak bumi diguncang, ku kituna aya “gempa bumi gedé.”

“Kuring can kungsi nyebut kieu. Kuring geus nyebut, nalika kuring ningali gedong-gedong jangkung keur diwangun di dinya, lanté demi lanté, ‘Pamandangan anu pikasieuneun kumaha anu bakal lumangsung nalika Gusti jumeneng pikeun ngaguncang bumi kalayan dahsyat! Mangka kecap-kecap dina Wahyu 18:1–3 bakal kacumponan.’” Review and Herald, 5 Juli 1906.

Pangéran “nangtung” nalika aya parobahan dina padamelan-Na sacara dispensasional, sakumaha kajadian nalika Stépanus dipaéhan ku rajam dina 22 Oktober 1844, waktu pangadilan ka nu paéh dimimitian. Nalika pangadilan ka nu hirup dimimitian dina 9/11, Pangéran deui nangtung, tuluy Anjeunna ngageterkeun sato bumi, sakumaha Anjeunna bakal ngalakukeunana dina ahir panyegelan saratus opat puluh opat rébu, nalika Anjeunna ngarobah padamelan-Na sacara dispensasional ti gereja-Na ka domba-Na nu séjén, nyaéta jalma-jalma anu masih aya di Babulon.

Anu kapanggih ku dulur Daniel téh nyaéta ciri-ciri tina hama cilaka anu kahiji, anu saluyu jeung kasaksian ngeunaan “lini gedé” dina pasal sabelas, luyu jeung sajarah sarta pamahaman para panaratas ngeunaan sajarah anu ngalaksanakeun hama cilaka anu kahiji.

Jeung malaikat anu kalima niup tarompétna, sarta kuring nempo hiji bentang ragrag ti langit ka bumi; jeung ka manehna dipasrahkeun konci liang anu taya dasarna. Jeung manehna muka liang anu taya dasarna éta; tuluy naék haseup ti éta liang, kawas haseup tina tungku anu kacida gedéna; sarta panonpoé jeung hawa jadi poék ku sabab haseup tina éta liang. Jeung tina éta haseup kaluar balalang-balalang ka bumi; jeung ka maranéhna dipasrahkeun kakawasaan, sakumaha kala-kala di bumi boga kakawasaan. Jeung diparentahkeun ka maranéhna sangkan ulah ngaruksak jukut di bumi, atawa naon baé anu héjo, atawa tatangkalan naon baé; iwal ngan jalma-jalma anu teu boga segel Allah dina tarangna. Wahyu 9:1–4.

Para panaratas leres nerapkeun ayat-ayat ieu kana sajarah anu ngenalkeun Muhammad, anu lahir dina taun 570, ngahijikeun suku-suku dina taun 606, narima wahyu kahijina dina taun 610, hijrah ka Madinah dina taun 622, ngamimitian peperanganana dina taun 624, sarta pupus dina taun 632. “Jurang anu taya dasarna” sacara nubuat ngalambangkeun hiji manifestasi anyar ti Sétan, tapi Muhammad mimiti di Arab, anu ogé dipikawanoh minangka jurang anu taya dasarna lantaran gurun-gurun anu lega pisan.

Muhammad jadi raja nubuat, atawa sakumaha anjeunna dijulukan, “anu bisa dipercaya” dina taun 606, nalika anjeunna ngaréngsékeun pasualan di antara rupa-rupa kabilah anu keur nyanghareupan kacangcayaan ngeunaan saha anu kudu diidinan mulangkeun batu panjuru “batu hideung” tina Kaaba. Kaaba téh hiji wangunan wangun kubus (ku kituna ngaranna “Kaaba,” anu hartina “kubus” dina basa Arab) anu perenahna di tengah Masjid Agung Mekah di Arab Saudi. Jangkungna kira-kira 43 suku, rubakna sabelas suku, jeung panjangna 10 suku, diwangun tina granit jeung marmer, kalawan lawon hideung tina sutra jeung katun nutupan éta. Kaaba geus aya lila saméméh Muhammad, sarta nurutkeun tradisi Islam, mimitina diwangun ku Ibrahim jeung putrana Ismail minangka hiji imah ibadah ka Allah Nu Maha Tunggal. Sapanjang abad-abad, éta jadi pinuh ku

brahala sarta dipaké minangka tempat suci pagan ku kabilah-kabilah Arab.

Ka'bah téh puseur spiritual dunya Islam—hiji wangunan basajan, kuna, anu ngalambangkeun tauhid, kasatuan, jeung patalina antara iman Ibrahimiah jeung Islam. Umat Islam henteu nganggap éta sabagé “imah Allah” dina harti harfiah, tapi leuwih minangka puseur anu geus ditetepkeun ku Ilahi pikeun ibadah. Lampah Muhammad salila hiji mangsa nalika Ka'bah kungsi diruksak tuluy diwangun deui, nyaéta tempat mimiti kapamingpinanana.

Caah bandang ngaruksak Ka'bah, tuluy kaom Quraisy ngawangun deui éta. Nalika waktuna pikeun nempatkeun deui Batu Hideung (Hajar al-Aswad) ka juru tempatna, rupa-rupa kabilah paséa ngeunaan saha anu pantes meunang kahormatan éta. Maranéhna sapuk yén jalma salajengna anu asup ka éta tempat bakal mutuskeunana. Muhammad sumping asup, sarta anjeunna ngabéréskeun pasualan éta kalayan wijaksana: anjeunna nempatkeun Batu Hideung dina salambar lawon, tuluy nyuhunkeun supaya saurang wawakil ti unggal kabilah ngangkat éta babarengan, mawana babarengan, teras anjeunna sorangan nempatkeunana kana tempatna. Kajadian ieu ngajadikeun anjeunna meunang pangajén anu kacida gedéna sarta gelar Al-Amin (“anu bisa dipercanten”) di kalangan rahayat Mekkah. Ieu mangrupikeun salah sahiji kajadian konci saméméh kenabian anu disorot dina loba runtuyan waktu. “Batu Hideung” éta nyaéta batu panjuru anu ditempatkeun ku Mohammed, anu mangrupa raja nubuat pikeun Islam. Batu panjuru hideung éta écés mangrupa tiruan palsu tina Kristus (batu panjuru anu sajati), sarta karuksakan imah Ka'bah sanggeus mangtaun-taun ku asupna brahala ogé diréngsékeun ku Mohammed.

Sanggeus Quraisy ngalanggar Perjangjian Hudaibiyyah, Muhammad maju ka Mekah mawa pasukan kira-kira 10.000 urang Muslim. Kota éta nyerah kalayan tarung anu kacida saeutikna. Satuluyna Muhammad asup ka Ka'bah, ngancurkeun 360 brahala anu aya di jerona, sarta ngadedikasikeun deui éta tempat suci pikeun ibadah ka Allah nu Maha Esa. Ku kituna, Muhammad, raja Islam, nempatkeun batu pangjuru, sarta anjeunna nyucikeun bait tina panyembahan brahala.

Aya tilu kakawasaan anu kaluar ti jurang nu taya dasarna dina kitab Wahyu, sarta masing-masing tina éta tilu ngagambarkeun Kristus palsu. Iblis, nyaéta naga, narékahan sangkan jadi sarua jeung Nu Maha Luhur, linggih dina tahta-Na jeung garéja-Na.

Kumaha ragragna maneh ti sawarga, eh Lucifer, putra isuk! kumaha maneh diteundeun nepi ka taneuh, maneh anu ngaleuleuskeun bangsa-bangsa! Sabab maneh geus ngucap dina haté maneh, “Kami rek naék ka sawarga, kami rek ngangkat tahta kami luhureun béntang-béntang Allah; kami ogé rek linggih di gunung jamaah, di tungtung kalér; kami rek naék ngaleuwihan jangkungna mega-mega; kami rek sarua jeung Nu Maha Luhur.” Tapi maneh bakal dialungkeun ka naraka, ka tungtung liang kubur. Yesaya 14:12–15.

Naga atheisme téh muncul ti liang anu taya dasarna dina Wahyu sabelas, sarta sato galak Katolik naék kaluar ti liang anu taya dasarna nalika tatu mautna cageur deui.

Sato galak nu ku maneh tingali teh kungsi aya, ayeuna geus euweuh; sarta bakal naek ti jurang anu taya dasar, tuluy asup kana kabinasaan; jeung maranehna anu cicing di bumi bakal heran, anu ngaran-ngaranana teu kaserat dina kitab kahirupan ti mimiti diadegkeunana dunya, waktu

maranehna ningali eta galak anu kungsi aya, ayeuna geus euweuh, tapi keneh aya. Wahyu 17:8.

Sato Katolikisme naék kana tahta bumi dina mangsa hukum Minggu nalika kasatuan tilu rangkep diteguhkeun. Saperti naga, Katolikisme ngaku dirina Allah, sakumaha ku Paulus geus kacida merenahna diidentifikasi.

Ulah aya jalma anu nipu aranjeun ku cara naon baé; sabab poé éta moal datang, iwal lamun murtad téh datang heula, sarta jalma durhaka éta dinyatakeun, nyaéta anak kabinasaan; anu ngalawan jeung ngagungkeun dirina sorangan leuwih luhur ti sakabéh anu disebut Allah atawa anu disembah; nepi ka manéhna, saolah-olah Allah, calik di Bait Allah, bari mintonkeun dirina yén manéhna téh Allah. 2 Tesalonika 2:3, 4.

Sarua jeung naga, sato galak Katolik téh antikristus; duanana ngaku dirina Allah, sarta duanana miboga karuksakan pamungkas anu pakait jeung kasaksian biblisna, sabab naga diturunkeun ka naraka, ari sato galak téh anak kabinasaan. Kabinasaan téh hartina karuksakan pamungkas.

“Tekad antikristus pikeun ngalaksanakeun pangrebélan anu ku anjeunna geus dimimitian di sawarga bakal terus digawé dina anak-anak durhaka.” Testimonies, jilid 9, 230.

“Ngaliwatan paus Roma, pagawean anu sarua geus diteruskeun di dieu, di bumi, sakumaha anu dipigawe di balé pangadilan sawarga saméméh pangéran poék diusir. Sétan narékahan pikeun ngabenerkeun hukum Allah di sawarga, sarta nyadiakeun parobahan nurutkeun kahayangna sorangan. Anjeunna ngangkat pangadilanana sorangan leuwih luhur batan pangadilan Nu Nyiptakeun anjeunna, sarta nempatkeun kahayangna di luhur pangersa Yéhuwa, ku kituna saéstuna nyatakeun yén Allah téh bisa salah. Paus ogé nyokot jalan anu sarua sarta, ku ngaku yén dirina teu bisa salah, narékahan nyaluyukeun hukum Allah supaya saluyu jeung pamadeganana sorangan, nganggap dirina sanggup ngabenerkeun kasalahan-kasalahan anu disangka ku anjeunna aya dina katetepan-katetepan jeung parentah-parentah Gusti sawarga jeung bumi. Saéstuna anjeunna nyebut ka dunya, Kuring bakal méré ka maranéh hukum-hukum anu leuwih hade batan hukum-hukum Yéhuwa. Hina pisan ieu ka Allah sawarga!” Signs of the Times, November 19, 1894.

Islam, anu digambarkeun ku Mohammed dina sajarah abad katujuh, ogé kaluar ti jurang nu taya dasarna nalika konci anu dipasihkeun ka Mohammed diputer. Nalika jurang éta dibuka, “haseup” kaluar anu ngapoékkeun panonpoé jeung hawa. Para panaratas kalayan leres ngaidéntifikasi yén “konci” anu muka jurang éta nya éta perang Nineveh.

Nalika urang ngadeukeutan tilu ayat kahiji dina Wahyu pasal salapan tina pamahaman para panaratas dina kontéks panerapan rangkep tilu tina nubuat, urang manggihan yén ciri-ciri nubuat dina ayat-ayat éta anu ngagambarkeun cilaka kahiji, janten pralambang tina ciri-ciri nubuat cilaka katilu anu datang “gancang” dina lini gedé. Hukum Minggu dilambangkeun ku perang Ninewe.

Pétrus téh tanggung jawab pikeun ngabenerkeun ramalan palsu ngeunaan bola-bola seuneu di Nashville, sarta anjeunna ngaku yén penerapan anu leres tina pangéling Ellen White ngeunaan bola-bola seuneu anu tumiba ka Nashville nandaan awal “karuksakan rébuan kota anu ampir

sapinuhna dipasrahkeun ka panyembahan brahala.”

Bal-balan seuneu Nashville nandakeun awal hiji mangsa karuksakan anu tumiba kana kota-kota, sarta éta ogé nandakeun awal pangwawaran amanat panyaur peuting pondok. Amanat éta dimimitian ku serangan anu teu disangka-sangka ti Islam, sarta mangsa éta ditutup ku serangan anu teu disangka-sangka ti Islam dina lini gedé. Mangsa pangwawaran panyaur peuting éta nandakeun ahir waktu panyegelan saratus opat puluh opat rébu anu dimimitian ku serangan anu teu disangka-sangka ti Islam dina 9/11.

Panyegelan saratus opat puluh opat rébu tuluy mimiti, saluyu jeung garis Balaam jeung kalde, anu di dinya aya tilu hantaman nu ngahontal puncakna dina hukum Minggu, tapi anu dina serangan kadua nu teu kaduga ngawengku 7 Oktober 2023 ka tanah mulya baheula, tuluy dina bal seuneu Nashville. Sakabéh garis éta silih satuju, sarta Petrus ngartos yén dibukana segel ieu bebeneran, anu digambarkeun minangka lalaki sikat leutak nu ngumpulkeun permata-permata nu paburencay tuluy ngalungkeunana kana peti, nya éta pagawean Singa ti kaom Yuda.

Singa Yuda nétélakeun yén amanat Nashville nu geus dilereskeun ku Peter lumangsung dina mangsa panungtungan tina pamasangan meterai ka saratus opat puluh opat rébu, anu digambarkeun dina sajarah nu disumputkeun dina ayat opat puluh tina Daniel sabelas, sarta leuwih husus deui dina bagéan sajarah nu disumputkeun anu digambarkeun dina ayat sabelas nepi ka lima belas tina pasal anu sarua. Dina ayat-ayat éta, perang Raphia jeung perang Panium ngarah ka hukum Minggu dina ayat genep belas, anu digambarkeun ku perang Actium. Nalika perang Panium ngahiji jeung perang Actium dina hukum Minggu, perang Nineveh ogé diulang deui.

“Konci” anu dipaparinkeun ka Mohammed, raja Islam, anu ngaranna lain ngan ukur ngagambarkeun watak Islam, tapi ogé tempat karuksakan anu ditandaan ku perang Ninewe. Ngaran raja éta “dina basa Ibrani nya éta Abaddon,” sarta “dina basa Yunani ngaranna Apollyon.” Basa Yunani jeung Ibrani nekenkeun Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar sarta ngawulang ka urang yén Abaddon hartina “tempat karuksakan” jeung Apollyon hartina “nu ngancurkeun.” Dina ayat ka sabelas tina Wahyu salapan, raja nu ngawasa Islam téh Mohammed, tapi anjeunna ogé “malaikat jurang anu taya dasarna,” nya éta Setan. Sakumaha paus téh antikristus minangka panangan katuhu Setan di bumi, kitu deui Mohammed ogé dikawasa langsung ku Setan, malaikat jurang anu taya dasarna.

Dina hukum Minggu, persatuan tilu rangkep dipaksakeun ka sakuliah dunya, sarta tatu paéh anu ditepikeun ka kapausan dina taun 1798, anu ku kituna nandaan ahir Jaman Poék, jadi cageur. Nalika tatu paéh éta cageur, mangsa kadua Jaman Poék sumping, sarta dina lini gedé anu mangrupa hukum Minggu, Islam muterkeun konci, sarta haseup saperti tina tungku ngahalangan panonpoé jeung béntang-béntang nalika poék mulang deui. Pertempuran Ninewe diulang deui dina hukum Minggu, sabab éta téh konci anu mawa mangsa kadua poék. Di dinya murtad nasional dituturkeun ku karuksakan nasional. Di dinya “despotisme aktip” ngawasa sapinuhna, sabab haseup Islam anu ngapoékkeun panonpoé jeung béntang-béntang dina pertempuran Ninewe téh saperti tungku anu hurung. “Tungku anu hurung” éta mangrupa hiji unsur tina perjangjian Allah jeung Ibrahim.

Sarta kajadian, sanggeus panonpoé tilelep, sarta geus poék, behold, aya tungku haseup jeung lampu nu hurung anu ngaliwat di antara éta potongan-potongan. Kajadian 15:17.

Tungku anu ngaluarkeun haseup anu ngaliwat di antara sasajén perjangjian Abram éta nandakeun pangawulan di Mesir sakumaha digambarkeun dina petikan ayat tilu welas.

Geus Anjeunna ngandika ka Abram, “Kanyahoan ku anjeun kalawan pasti, yén turunan anjeun bakal jadi urang asing di hiji nagri anu lain milik maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi abdi ka urang dinya; jeung maranéhna bakal ditindes salila opat ratus taun.” Kajadian 15:13.

Hiji “tungku anu hurung,” saperti tungku Nebukadnesar dina pasal katilu kitab Daniel, ngalambangkeun panjajahan jeung perbudakan, sakumaha kaayaan Sadrakh, Mesakh, jeung Abednego.

“Tapi ibarat bentang-bentang di jagat raya anu lega dina buleudan lalampahanana nu geus ditangtukeun, maksud-maksud Allah teu wawuh kana gancang jeung teu wawuh kana reureuh. Ngaliwatan lambang-lambang poek nu pohara sarta tungku anu ngahaseup, Allah parantos ngébréhkeun ka Ibrahim ngeunaan pangbeungkeutan Israél di Mesir, sarta parantos ngadawuh yén mangsa maranéhna nyicingan di ditu bakal opat ratus taun. ‘Sanggeus éta,’ saur Mantenna, ‘aranjeunna baris kaluar kalayan banda anu loba pisan.’ Kajadian 15:14.” The Desire of Ages, 33.

Tapi PANGERAN geus nyandak maraneh, sarta ngaluarkeun maraneh ti jero tungku beusi, nya eta ti Mesir, supaya maraneh jadi umat pusaka pikeun Anjeunna, sakumaha kaayaan maraneh dina poe ieu. Deuteronomy 4:20.

Haseup anu ngalalangkangan panonpoé jeung bulan nalika konci peperangan Ninewe dipulas, nandakeun panganiayaan anu mimiti lumangsung sacara sabenerna dina mangsa hukum Minggu. Ku kituna, panganiayaan dina Jaman Kegelapan téh kajadian deui. Para panaratas leres dina nganyatakeun yén peperangan Ninewe téh mangrupa “konci” anu ngawanohkeun Islam kana sajarah nubuat minangka cilaka anu kahiji dina taun 627. Peperangan éta lumangsung antara Roma jeung Pérsia, sarta éta ngagambarkeun hiji kameunangan pikeun Roma, tapi éta téh anu disebut kameunangan Pirus. Hiji kameunangan anu saenyana ngabahayakeun ka nu meunangna. Ieu ungkara asalna tina kameunangan ku raja Pyrrhus ti Épirus. Sanggeus dua peperangan ngalawan urang Romawi (Heraclea dina taun 280 SM jeung Asculum dina taun 279 SM), anjeunna ngéléhkeun tentara Romawi, tapi kaleungitan bagian anu kacida gedéna tina masukanna sorangan. Numutkeun legenda, tuluy anjeunna ngucap, “Sakali deui kameunangan saperti kieu, tangtu urang binasa.”

Perang Niniwé mangrupa hiji kameunangan strategis pikeun Roma, tapi sanggeus éta réngsé, boh Roma boh Pérsia henteu deui miboga kakuatan pikeun saterusna nolak sacara éféktif serangan Islam. Pérsia nyaéta Amérika Sarikat jeung Roma nyaéta kapausan dina pangujudan modéren tina perang Niniwé. Médo-Pérsia salaku hiji kakawasaan anu boga dua tanduk ngagambarkeun kakawasaan dua tanduk, nyaéta Amérika Sarikat. Dina mangsa hukum Minggu, Amérika Sarikat téh saukur jadi hiji tanduk, sabab saméméh hukum Minggu éta datang, gambar sato galak geus dibentuk, jeung éta pambentukan téh ngawengku ngahijikeun duanana tanduk jadi hiji. Dina

Daniel dalapan, aya dua tanduk anu ngagambarkeun Kakaisaran Médo-Pérsia, jeung tanduk Pérsia mucunghul pangtukangna.

Tuluy kuring ngangkat panon, tuluy ningali; jeung, lah, di hareupeun walungan aya hiji domba jalu anu boga dua tanduk; jeung éta dua tanduk téh luhur; tapi nu saurang leuwih luhur ti nu saurang deui, sarta nu leuwih luhur téh mucunghulna pangahirna. Daniel 8:3.

Dua tanduk Amérika Sarikat, nya éta Républikanisme jeung Protestanisme, ngahiji jadi hiji nalika garéja jeung nagara ngahiji pikeun ngawangun gambar sato galak éta. Wangunna éta jadi sampurna pinuh nalika tanda sato galak ditegakeun dina hukum Minggu. Ieu nandakeun yén Amérika Sarikat taya lian ti Persia dina mangsa hukum Minggu. Persia dikalahkeun ku Roma dina perang Niniwé. Kumaha Roma ngéléhkeun Persia miboga harti sajarah anu penting, ku sabab aya manuver-manuver Heraclius, Kaisar Roma.

Sacara basajan, Heraclius ngalaksanakeun hiji serangan ngadadak, sabalikna tina serangan maju langsung. Tarékahna pikeun ngawujudkeun unsur kejutan éta kacatet dina sajarah. Kejutan éta ngawengku kaputusanana pikeun nyerang dina usum tiris, hal anu henteu ilahar dina mangsa sajarah harita, nanging henteu eureun ngan ukur di dinya. Heraclius ngamimitian invasi na dina pertengahan Séptémber 627 ti kalér (pagunungan luhur Arménia). Gantina nyokot jalur anu diperkirakeun, nyaéta ka kidul langsung nuju ka ibu kota Pérsia, Ctesiphon, anjeunna nyieun lengkungan lega, ngalih ka kidul-wétan sapanjang wewengkon tapel wates (kira-kira tapel wates Turki-Iran kiwari). Saterusna anjeunna malipir ka kidul jeung ka kulon, nyebrang Walungan Great Zab dina tanggal 1 Désémber 627. Ieu nempatkeun pasukanana di Dataran Tinggi Nineveh (sisi wétan Walungan Tigris), deukeut ruruntuhan Nineveh kuna. Gerakan ieu lumangsung ti kidul ka kalér upama ditilik dina hubunganana jeung pasukan Pérsia—sabalikna tina anu diharepkeun ku pihak Pérsia. Maranéhna ngira anjeunna bakal terus ngadesek ka kidul nuju Ctesiphon. Ieu ngadadak nyekel komandan Pérsia Rhahzadh dina kaayaan teu waspada sarta maksa anjeunna ngudag Heraclius ka medan anu henteu nguntungkeun. Ieu ngamungkinkeun pihak Romawi pikeun milih medan perang di dataran deukeut Nineveh. Manuver éta nyegah pihak Romawi tina kajepit di antara pasukan-pasukan Pérsia sarta méré maranéhna jalur pikeun mundur lamun diperlukeun. Digabungkeun jeung halimun dina poé perang sarta taktik mundur pura-pura salila tarung anu sabenerna, aya sababaraha lapisan kejutan. Invasi usum tiris anu wani ieu jeung jalur ngurilingan anu nembus jero kana wewengkon Pérsia dianggap minangka salah sahiji kahontalan militér pangagungna Heraclius. Ieu ngabantu ngaremurkeun kapercayaan diri Pérsia sarta nyumbang pisan kana kameunangan ahir pihak Romawi dina perang panjang éta.

“Dina perang di Ninewe, anu perangna kacida sengitna ti mimiti beurang nepi ka jam kasabelas, dua puluh dalapan panji, salian ti nu meureun pegat atawa robek, direbut ti urang Persia; bagian panggedéna tina pasukan maranéhna ditumpes nepi ka ruksak, sarta nu meunang perang (urang Romawi), bari nyumputkeun karugian sorangan, ngaliwatan peuting di médan perang. Kota-kota jeung karaton-karaton Asyur pikeun kahiji kalina kabuka ka urang Romawi.”

“Émperur Romawi téh henteu dipakukuh ku panaklukan-pan aklukan anu dihontalna; sarta dina waktu anu sarua, jeung ku cara anu sarua kénéh, disadiakeun hiji jalan pikeun balaréa

Sarasin ti Arab, siga walang ti wewengkon anu sarua, anu bari nyebarkeun dina lalampahanana ajaran Muhammad anu poék jeung nyasabkeun, kalayan gancang ngalimpudan boh kakaisaran Pérsia boh kakaisaran Romawi.

“Gambaran anu leuwih lengkep ngeunaan kanyataan ieu moal bisa dipiharep salian ti anu dipidangkeun dina kecap-kecap panutup pasal ti Gibbon, anu jadi sumber petikan-petikan saméméhna. ‘Sanajan hiji balad anu meunang perang geus diwangun di handapeun panji Heraclius, usaha anu henteu lumrah éta sigana leuwih nganyatakeun béakna kakuatan maranéhna tibatan ngalatihna. Nalika kaisar ngarayakeun kameunangan di Konstantinopel atawa Yerusalem, hiji kota leutik anu teu kaceluk di tapel wates Siria dijarah ku urang Saracen, sarta maranéhna maéhan sabagian pasukan anu maju pikeun méré pitulung ka éta kota,—hiji kajadian anu biasa jeung leutik, upama éta lain bubuka tina hiji révolusi anu agung. Ieu para garong téh nyaéta rasul-rasul Mohammed; kawani maranéhna anu ngahuleng ku kacangcaya geus mucunghul ti gurun; sarta dina dalapan taun panungtungan pamaréntahanana, Heraclius kaleungitan ka urang Arab propinsi-propinsi anu sarua anu kungsi dirampas deui ku anjeunna ti urang Persia.’

“‘Roh panipuan jeung sumanget fanatik, anu tempat cicingna lain di sawarga,’ dileupaskeun ka bumi. Jurang nu taya dasarna ngan ukur peryogi hiji konci pikeun muka éta, sarta konci éta nyaéta ragnagna Chosroes. Anjeunna kalayan hina ngarobek surat ti saurang warga Mekkah anu teu kasohor. Tapi nalika tina ‘kilap kamulyaanana’ anjeunna murag kana ‘munara poék’ anu teu kahontal ku panon mana waé, ngaran Chosroes téh ujug-ujug kudu asup kana kalalaworan di hareupeun ngaran Mohammed; jeung bulan sabit téh siga ngan ukur nungguan waktuna naék nepi ka béntangna murag. Chosroes, sanggeus éléh total sarta kaleungitan karajaanana, dipaéhan dina taun 628; sarta taun 629 dicirian ku ‘panaklukan Arabia,’ jeung ‘perang kahiji urang Mohammedan ngalawan kakaisaran Romawi.’ ‘Jeung malaikat nu kalima niup tarompétna, sarta kuring nempo hiji béntang murag ti sawarga ka bumi; jeung ka anjeunna dipasrahkeun konci jurang nu taya dasarna. Jeung anjeunna muka jurang nu taya dasarna.’ Anjeunna murag ka bumi. Nalika kakuatan kakaisaran Romawi geus béak, sarta raja agung ti Wétan ngagolér paéh dina munara poékna, panjarahan hiji kota leutik anu teu kasohor di wates Siria téh jadi ‘pamuka hiji revolusi anu perkasa.’ ‘Nu ngarampok éta nyaéta rasul-rasul Mohammed, sarta kawani maranéhna anu ngagedur kaluar tina gurun keusik.’” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 495–497.

Perang Niniwe ngagambarkeun Roma modéren anu nalukkeun Amérika Serikat dina waktu hukum poé Minggu, tapi éta téh kameunangan pirik, sabab hiji panghukuman anu maju tumiba ka Roma dimimitian dina hukum poé Minggu.

Chosroes téh kapala kakaisaran Persia; ku kituna Persia, anu ngalambangkeun ragnagna Amérika Sarikat dina mangsa hukum Minggu, téh mangrupikeun konci anu muka jurang tanpa dasar dina ragnagna karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Ieu ngalambangkeun hukum Minggu dina Daniel sabelas ayat genep welas, tilu puluh hiji, jeung opat puluh hiji, kitu deui Wahyu tilu welas ayat sabelas.

Perhatikeun katerangan panaratas Stephen Haskell ngeunaan ayat-ayat jeung sajarah anu sarua:

“Urang Arab, atawa bangsa Saracen, can kungsi ngalaksanakeun pangaruh naon-naon di bumi. Dina sajarah bangsa-bangsa, ieu jalma-jalma bébas ti gurun pasir téh kaliwat ampir tanpa aya perhatian. Mohammedanisme ngahijikeun suku-suku anu paburencay, tuluy ngutus maranéhna maju minangka panyangluk bangsa-bangsa. Kamajuan anu gancang anu ngiringan pakarang Saracen téh, dina ukuran anu gedé, disababkeun ku paséa antara bangsa Rum jeung Chosroes, pamingpin kakawasaan Persia modéren. Paséa ieu nyababkeun ragragna pihak anu disebut panungtung. Persia modéren geus nangtung minangka témbok panghalang, nahan kakawasaan Mohammed; tapi nalika kakawasaan éta ragrag, panghalangna leungit, ‘sumur anu taya dasarna’ kabuka, sarta bangsa Saracen ngabahekeun dunya. Nalika ‘sumur anu taya dasarna’ dibuka, naék haseup anu nyumputkeun beungeut panonpoé.’ Ieu ungkara téh kacida kuatna, ngagambarkeun pangaruh poék Mohammedanisme nalika sumebar ka sakuliah bumi.” Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Témbok panghalang dina sajarah Roma éta nyaéta témbok pamisahan antara garéja jeung nagara anu dipiceun dina hukum Minggu. Aya lapisan séjén dina kameunangan pyrrhic Roma ngalawan Persia dina peperangan Nineveh, sabab saméméhna geus aya peperangan Nineveh, anu ngagambarkeun hiji Alfa, sedengkeun peperangan taun 627 ngagambarkeun Omega. Peperangan éta lumangsung dina taun 612 SM, kira-kira dipisahkeun ku jarak dua welas ratus taun. Dina peperangan éta, Asyur dikalahkeun ku hiji konfederasi tilu rangkep, sarta éta nandaan ahir Kakaisaran Asyur.

A. T. Jones mairan ngeunaan perang alfa di Nineweh:

“Kaayaan dina pamaréntahan Asyur beuki goréng waé, nepi ka dina taun 612 SM aya deui hiji pabarontakan gedé ku tilu nagara anu sarua, anu waktos ieu dipingpin ku Nabopolassar sorangan. Ieu pabarontakan hasilna sampurna: Niniwe dijadikeun tumpukan ruruntuhan; sarta Kakaisaran Asyur dibagi jadi tilu bagian gedé,—Média, nu nyekel beulah kalér-wétan jeung kalér anu pangjauhna, Babul nyekel Elam jeung sakabéh dataran sarta lebak-lebak Efrat jeung Tigris, sarta Mesir nyekel sakabéh wewengkon di kuloneun Efrat. Tanda pangesahan tina pasatuan ieu antara Babul jeung Média nyaéta perkawinan putri raja Média jeung Nebukadnesar, putra Nabopolassar. Dina ngalaksanakeun bagianna dina pasatuan ngalawan Asyur ieu, Firaun-Neko raja Mesir maju ngalawan raja Asyur pikeun perang ngalawan Karkemis di sisi Efrat, nalika Raja Yosia ti Yuda indit kaluar pikeun perang ngalawan anjeunna, sarta dipaéhan di Megido. Tuluy ku sabab sakabéh wewengkon kulon ieu kaasup kana kakawasaan raja Mesir, mangka dina ngalaksanakeun kadaulatanana anu sah, anu dicangking ku panaklukan, anjeunna nyabut Salum, putra Yosia, tina kalungguhanana minangka raja Yuda, sarta ngangkat Elyakim jadi raja Yuda ngagantikeun anjeunna, bari ngarobah ngaranna jadi Yoyakim, sarta nimpakeun pajeg kana nagara éta.” 1 Babad 3:15; 2 Raja-raja 23:31–35.” A. T. Jones, *Review and Herald*, 15 Maret 1898.

Dina perang alfa di Niniwe taun 612 SM, Kakaisaran Asyur nepi ka ahirna, sakumaha karajaan kagenep dina nubuat Alkitab ogé mungkas dina hukum Minggu. Nu meunang dina éta perang nyaéta hiji pasatuan tilu-lapis antara Babul, Mesir, jeung Média. Dina peperangan mangsa éta Raja Yosia pupus di Megido, ku kituna janten perlambang Armagedon. Dina perang omega di Niniwe dina taun 627, Islam tina cilaka katilu dileupaskeun nalika témbok panangtayungan dina Konstitusi

disingkirkeun sakumaha diperlambangkeun, sakumaha Haskell nyatet ngeunaan Persia minangka “témbok panghalang” panangtayungan anu disingkirkeun ku éléhna Persia. Pupusna Raja Yosia di Megido nandakeun yén perang Niniwe anu kahiji téh nyaéta perang anu kadua dina poé-poé panungtungan. Perang Niniwe anu pangahirna tina dua perang éta dina taun 627, nalika koncina diputer jeung liang jero dibuka, nyaéta anu kahiji dina poé-poé panungtungan, sabab anu kahiji bakal jadi pangahirna. Perang Niniwe anu kahiji antara Asyur jeung pasatuan tilu-lapis éta ngarah kana Armagedon. Mangsa Jaman Poék anu kadua dimimitian ku perang Niniwe jeung dipungkas ku perang Niniwe.

Kanyataan-kanyataan ngeunaan tarompet kalima, anu mangrupa cilaka kahiji dina Wahyu pasal salapan, ku para panaratas dipikaharti minangka kasaksian sajarah anu pangécésna tina sagala petikan dina kitab Wahyu. Uriah Smith ngedalkeun kanyataan éta kieu:

“AYAT 1. Jeung malaikat kalima niup tarompetna, tuluy kuring ningali hiji bentang ragrag ti langit ka bumi; sarta ka anjeunna dipasrahkeun konci liang jurang anu taya dasarna.”

“Pikeun panarangan ngeunaan tarompét ieu, urang bakal deui nyokot tina tulisan-tulisan Mr. Keith. Panulis ieu kalayan saenyana nyebutkeun: ‘Ampir teu aya kasaluyuan anu sakitu saragana di antara para panapsir ngeunaan bagian séjén mana waé tina Apocalypse saperti dina hal nerapkeun tarompét kalima jeung kagenep, atawa bala kasedihan kahiji jeung kadua, ka urang Saracen jeung Turki. Ieu kacida écésna nepi ka meh teu bisa disalahhartikeun. Gantina ngan hiji atawa dua ayat anu nandaan masing-masingna, sakabéh pasal kasalapan tina Wahyu, dina bagian anu sarua, dieusian ku pedaran ngeunaan duanana.’ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 495.

Petrus aya di Panium kalawan tanggung jawab pikeun ngabenerkeun amanat ngeunaan bal-balan seuneu ti Nashville, sarta katémbong pikeun kahiji kalina yén unsur-unsur tina cilaka anu kahiji saluyu sampurna jeung unsur-unsur tina hukum Minggu anu baris geura datang. Singa ti kaom Yuda muka segel kana pamahaman ieu saluyu jeung galur-galur nubuat séjén anu geus Anjeunna tetepkeun saméméhna. Para ahli sajarah bakal mere kasaksian ngeunaan pentingna serangan ngadadak anu dilaksanakeun ku Roma ka urang Persia dina taun 627, sarta nalika maranéhna ngalakukeun kitu, maranéhna nyatet gerak siasat Heraclius ngurilingan sarta ka tukangeun Persia dina mangsa usum tiris minangka hiji akal pikeun tetep nyumput nepi ka datangna waktu serangan.

Suster White ngawartosan ka urang yén Roma ngan saukur keur ngadagoan “vantage ground,” tuluy engké manéhna bakal nyerang.

“Kecap Allah geus maparin panggeuing ngeunaan bahaya nu keur ngadeukeutan; upama ieu teu dipaliré, dunya Protestan bakal nyaho naon sabenerna tujuan Roma téh, ngan saukur nalika geus kasep teuing pikeun luput tina jerat. Manéhna keur tumuwuh jadi kawasa kalayan cicingeun. Doktrin-doktrinna keur ngajalankeun pangaruhna di gedong-gedong législatif, di garéja-garéja, jeung di jero hate manusa. Manéhna keur numpuk wangunan-wangunanana nu jangkung tur kukuh, di jero rohangan-rohangan rusiahna panganiayaan-panganiayaanana baheula bakal diulang deui. Kalayan nyamuni tur teu kasangka-sangka manéhna keur nguatkeun kakuatan-kakuatanana pikeun ngamajukeun tujuanana sorangan nalika waktuna

datang pikeun manéhna nempokeun pukulan. Sakabéh nu dipikahayangna téh ngan hiji posisi nu nguntungkeun, jeung ieu geus keur dipasihkeun ka manéhna. Urang moal lila deui bakal ningali sarta bakal ngarasakeun naon tujuan unsur Roma téh. Sing saha waé nu percaya jeung nurut kana firman Allah ku kituna bakal nandangan celaan jeung panganiayaan.” The Great Controversy, 581.

Sakumaha dina hal Kaisar Heraclius, kapausan geus maju nuju kana tujuanana “sacara nyamur jeung teu kaduga” minangka panggenapan Yesaya pasal dua puluh tilu, tempat palacuran Tirus dipopohokeun pikeun sajarah karajaan kagenep tina nubuat Alkitab. Serangan rusiah nu ngadadak ti Heraclius téh nya éta dunya mopohokeun kapausan ti taun 1798 nepi ka hukum Minggu. Baris demi baris, kasangsaraan kahiji ngawakilan kasangsaraan katilu jeung anu pamungkas. Dina kasangsaraan kahiji diucapkeun hiji pangumuman anu ogé saluyu jeung sajarah Islam sarta mangsa pangegelan saratus opat puluh opat rébu.

Sarta maranéhna diparéntah supaya ulah ngaruksak jukut di bumi, atawa naon baé anu héjo, atawa tatangkalan naon baé; iwal ngan jalma-jalma anu henteu boga meterai Allah dina tarangna. Jeung ka maranéhna dipaparinkeun yén maranéhna ulah maéhan éta jalma-jalma, tapi supaya éta jalma-jalma disiksa salila lima bulan; sarta siksaanana téh kawas siksaan kalajengking, lamun éta nyentak jalma. Jeung dina poé-pocé éta manusa bakal néangan pati, tapi moal manggihanana; sarta bakal hayang paéh, tapi pati bakal ngajauhan maranéhna. Wahyu 9:4–6.

Saméméh konci diputer dina perang Niniwe, nyaéta hukum Minggu anu baris geura datang, sarébu opat puluh opat rébu geus diségel. Dina mangsa hukum Minggu, karuksakan kota-kota anu dimimitian ku bola-bola seuneu di Nashville digambarkeun salaku hiji mangsa “lima bulan,” nalika peperangan ngamuk sarta pembantaian getih kapapaan anu kadua dimimitian dina minuhan jawaban anu dipasihkeun ka para martir Abad Poék dina segel kalima.

Jeung nalika Anjeunna muka segel anu kalima, sim kuring ningali di handapeun altar jiwa-jiwa jalma-jalma anu geus dipaéhan ku sabab firman Allah, jeung ku sabab kasaksian anu dicekel ku maranéhna. Maranéhna sasambat ku sora tarik, pokna, “Dugi ka iraha, nun Gusti, anu suci jeung sajati, Gusti tacan ngahakiman jeung ngabales getih kami ka jalma-jalma anu nyicingan bumi?” Tuluy ka masing-masing maranéhna dipaparin jubah bodas; sarta ka maranéhna dipidawuh supaya maranéhna reureuh heula saheulaanan, nepi ka sasama abdi-abdi maranéhna ogé jeung dulur-dulur maranéhna, anu baris dipaéhan sakumaha maranéhna, geus lengkep jumlahna. Wahyu 6:9–11.

Para martir jaman Poék téh nya éta golongan kahiji anu ngalambangkeun para martir Roma Modéren dina mangsa krisis hukum Minggu. Saméméh krisis éta sumping, saratus opat puluh opat rébu geus diségel, jeung prosés penyegelan éta dimimitian dina 9/11 ku datangna Islam tina cilaka katilu, sarta ku pangrincikan hujan panungtungan. Nalika para martir tina Jaman Poék anu kahiji naros iraha kapausan bakal dihukum, maranéhna dibéjaan yén bakal aya golongan martir anu kadua nalika Jaman Poék diulang deui, nyaéta nalika konci tina peperangan Niniwé digenepan dina hukum Minggu anu geura sumping. Saméméh golongan martir anu kadua éta kabentuk, saratus opat puluh opat rébu diségel, jeung mangsa penyegelan anu dimimitian dina 9/11 téh diidentifikasi

dina segel kalima, sabab paguneman anu ditepikeun di dinya kapanggih dina Wahyu pasal genep, ayat SALAPAN nepi ka SABELAS, ku kituna nandaan awal jeung ahir penyegelan ku 9/11. Ahirna ngenalkeun karuksakan Islam sakumaha ditepikeun dina Wahyu SALAPAN, SABELAS, sarta jalma-jalma anu disegel bakal geus nyumponan pangalaman Daniel sakumaha dilambangkeun dina Daniel SALAPAN, SABELAS.

Urang baris neruskeun ieu perkara-perkara dina artikel salajengna.